

FÉNYUGÁR

Evangeliumi hitébresztő és hirtelnyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület — Kiadóhivatal: Bndapest, XII., Hídegkúti-út 123/a — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: féltévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fillér.

Élet-halál-élet.

Ján. 4:48—50.

...A csodahit magában hord a a halált; ha újra és újra halljuk, hogy miként építik a Jézusban való hitet csodára, azt mondjuk: ezzel ártnak a léleknek legtöbbet. Kőszikla helyett olyan szegényes köre építenek, amelyik a homokból kiáll. A kő eldől s a sivatag eltemet.

Ezért is adunk egész szívből hálát az Urnak, hogy jeleket nem ad, a csodákat megtagadja és minket minden reményünkkel és várákozásunkkal a halálba ad, sőt az aránycsillogás helyett botránkozttat. A Jézustól jövő aránycsillogás elpuhítja a hitet, a botránkozás erejében megerősödik ez. Ha az egyházunk most olyan szétszakadozott, úgy a szétszakadozottságban örök. Urunk kezének gyógyító folyamatát látom. Ki akarja írtani a jelhitet, kivenni lelkünkben a csodakívánást, hogy felemeljen bennünket a Jézus-botránny, a Jézus okozta halál és megsemmisülés, és mégis így szóljunk: Te vagy a legkedvesebb Barát, aki a legjobbbat szánod nekem, Benned bízik a lelkem.

Igy fogta fel a királyi ember is, amikor az Ur nem bocsátkozik bele egyes aprólékos kérdésekbe és kicsiny gondokba, hanem szegényes hitét letériti és a porba sújtja. Ő így könyörög: »Uram, jöjj, mielőtt a gyermekem meghal!« Most már nem egyes kívánságokról van szó, most már nem gyógyításért könyörög nem is ezért vagy azért az ajándékért, hanem csak egy mozdatulért, lényének kijelentéséért, még ha ez a kijelentés nem jelent is. Mi is, amikor a látszólagos hitünket a halálba adja az Ur, csak ezt az egyet kérjük: jelentsd ki magadat nekem, ahogyan akarod, miközben rettegések közt összetöröd életem alapját, fenségesen összetöröd szívemet s életemet egészen a halottak közé veded, de jelentsd ki magadat nekem is, világoltasd nekem orcádat és meggyógyulok! Ha az Ur egy embert mindentől megfosztott és a legkeservesebb családásokat okozta neki, — az életért könyörög és Ő halált ad, erőt kér és Ő teljes erőtlenséget ad, háromszor könyörög: vedd el tőlem a Sátán angyalát, Ő pedig meghagyja, sőt fokozza a gyötrelmet, és akkor hallgatja meg az Ur csodálatos jóságában: a semmiben dicsőül meg nagysága és a teljes erőtlenségben jelenik meg Jézus képe, ha a kereszttel egészen megfoszt bennünket önmagunktól és »saját ellenségünké« tett bennünket, akkor minden mértéken felül nagynak jelenik meg előttünk segítség» s a benne rejlő üdv, sokkal inkább, mint valaha is remélni és kérni merésztünk volna...

Bezzel. Ford.: Z. H.

Isten számadására hív.

»No jertek, törvénykezzünk, azt mondja az Ur! Ha bűneitek skarlát-pirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú« (És. 1:18).

Könyvek nyitlatnak meg

A Vezúv rettenetes kitörése után Pompeji városát elöntötte a láva. Az ásatások alkalmával megrázó leletekre találtak és találnak. Így az egyik házban egy mellszobrot találtak, amely durvavonású erőszakos férfit ábrázolt. Rájöttek a mellette fekvő könyvek nyomán, hogy egy uszorásról lehet szó. Uzleteiről pontos feljegyzések maradtak fenn, amelyekből ma is, 2000 év után megállapítható, hogy a ház gazdája csaoó volt. — Mi lesz majd ama napon, amelyről a Jelenések könyve azt mondja: »Könyvek nyitattának meg és megítéltének a halottak azokból, amik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint« (Jel. 20:12). Igen, el fog következni a nap, amely mindent világosságra hoz és amelyen kivétel nélkül mindannyiunknak meg kell jelenünk a világot ítélő Isten trónusa előtt, hogy számot adjunk azokról, amiket e földön cselekedtünk.

Ötven fillérért.

Ejszaka volt. Az eső egyhangúan kopogott az ablaküvegen. Az utcán csöngöttek. A lelkész az ablakhoz ment és kikiállt: »Ki az?« »Tisztelendő úr kérem« — hangzott lentről, »jőjjön melőbb hozzánk, édesapám halálos beteg.« A kovácsmester legkisebb fia volt. A lelkész elment. Nyugtalanul ide-oda-hánykolódva feküdt a beteg, hol fel-hol lerángatva a takarót. »Tisztelendő úr, nem tudok meghalni, nem tudom elfelejteni« — nyögte. Azután így folytatta: »Mint fiatal tanonc egyszer ötven fillérral megcsaltam egy kereskedőt. Azt gondoltam, régen túl vagyok az egészen és most újra és újra ott állok a pult mögött úgy, ahogyan akkor elloptam a pénzt. Már sokszor akartam visszaadni és közben a kereskedő meghalt. Későn jött meg a batorságom, hogy bűnömöt jóvátegyem. Isten biztosan azt kérdezi majd tőlem: miért csaltál?« A lelkész beszélt a bűnösök Megváltójáról, aki az ilyen bűnösöket is magára vette, hogy mindenki békességet találhasson. Ott maradt a halottas ágy mellett egészen addig, míg a haldokló szemét befoghatta. »Apánk az égbe ment« — ezt mondták

a gyermekei, akik az utolsó percekben ágya körül álltak és felragyogni látták apjuk arcán a bűnbocsánat boldogságát.

A 95 tétel ünnepén.

»A mélységből« kiáltsatok velem! Olyan mélyen, olyan testvértelen, olyan embertelen mélyen vagyunk. Beteg a szívünk, lüktet az agyunk, füstös ködben vájkál tekintetünk... de még vagyunk. S hogy holnap is le-
[gyünk:

utat, utat, mely fölfelé vezet!
Igazatíró bölcs, bátor kezét!
Tételt, amely a káoszból kiment,
megmondja, hogy az Isten mit izent,
és megmondja, hogy közel van-e még?...
hiszen a füsttől nem látszik az ég,
csak ez a véres, tébolyult világ.
De ki lát írást a kapun? Ki lát?
Hát nekünk már senki nem küldetett
»gyűlölet« helyett írni: »szeretet«,
»bosszú« helyett: »bocsánat, irgalom?«
Ó, hogy ragyognak négy évszázadon át amaz ősi, bátor tételek!
Hát számunkra már nincsen felelet?...
És ez a kor a Belsazar kora?
És örjög Belsazar duhaj tora,
amíg az égi kéz nem írja fel
betonfalaira: »Mene Tekel!«
az örömhír ha már elvétellett,
az utolsó szót, az ítéletet?!
Nem! Hiszen ma még tart a kegyelem.
Az őszi ég olyan felhőtelen.

Madarak éke száll csak rajta át,
békén keresve melegebb hazát.
És hull a lomb: a bíbor és arany.
És bizony a kegyelem napja van.
S a kegyelem és ítélet Úra
felirathatja még a kapura
falevél-arannyal és őszi késsel,
hogy legyen új-embert teremtő tétel,
mentő kőtel, mely a mélyből kivon
egy holt világot:

Evangéliom!

T. E. d. t.

„Érzem, egyre tisztul a lelkem...”

Hosszú levelet kaptam. Mondhatom, ilyen nehéz tartalmú levél még soha nem volt a kezembem. Olvasás után el is téptem, hogy senkinek a kezébe ne kerülhessen. Nem számoltam meg, de százon felüli lehetett azoknak a bűnök-